Без адреси куля не знає, куди їй летіти. І куди, і, головне, до кого…

Господар, зеленої будки дивився на клієнта запитливо — второпав той що з його мови чи ні?

Але гість так нічого й не втямив. (Дивно, але пізнього вечора він чомусь був у чорних окулярах, та ще й чималих, що закривали йому не тільки очі, а й заодно чи не половину обличчя. А втім, такі здоровенні "баньки", що своїми обрисами нагадували крильця метелика "Мертва голова", нині, здається, в шаленій моді).

— Виходить, кулю, щоб вона втрапила туди, куди треба, варто відправляти поштою? — нарешті озвався незнайомець безбарвним, наче вихолощеним, голосом. — Рекомендованою чи як?

Господар зареготав, як заіржав (здоровий вдався, огрядний, як бик — як він тільки вміщувався в своїй будочці?)

— Го-го-го!!. — голос, як ієрихонська труба (маючи таку статуру і таке здоров’я — горбитися в будці чоботаря?). — Дотепно! Кльово, мій друг. Принесли бандероль, розписався в квитанції й одержав кулю в груди… Хоч і фантастично, але близько до моєї ідеї та мого винаходу. Саме це і маю на увазі, пропонуючи свої послуги.

Його фірма, що знаходилася ("Це для конспірації, не звертайте уваги") в будці чоботаря, який щез невідомо де, пофарбованої у ядуче зелений колір, називалася (але тільки для втаємничених), дещо загадково: "Пересилка маленьких снарядів". А втім, за тлумачним словником так і роз’яснюється термін "куля": "маленький свинцевий або стальний снаряд для стрільби із ручної вогнепальної зброї і кулеметів, що являє собою передню частину бойового патрона".

— Підійдемо до питання, що вас цікавить, трохи з іншого боку, — терпляче почав лже-чоботар. — Скажіть-но мені, добродію, чи приймає пошта безадресну кореспонденцію? Правильно, не приймає. Бо не знає, куди її відправляти. Хіба що на село до дідуся, як в одного класика. Ви задумувались над вічним запитанням: чому не всі кулі попадають у ціль? Навіть у добрих стрільців, не кажучи вже за досвідчених кілерів. Га? Та тому, що куля безадресна. Тож може попасти, а може полетіти за молоком. А тому куля, як і кореспонденція, повинна мати конкретну адресу з традиційними: "Куди", "Кому". Лише тоді з неї буде толк. Адже вона "знатиме" куди і до кого їй летіти. Ось чому я створив фірму по забезпеченню маленьких снарядів адресами і прізвищами тих, кому вона посилається. І мої кулі тепер летять лише туди, куди їх послано. І тільки до того, чиє прізвище вказується на кулі. В такому разі в об’єкт ураження навіть прицілюватись не треба. Не потрібно й візуально бачити жертву. Натис гачок, послав кулю і будь спокійний. Займайся своїми справами. Маючи адресу і прізвище об’єкта, який треба поразити, куля його вже сама знайде. Хоч і під землею. Здорово, га?

— Кльово! — вигукнув гість своїм безбарвним, наче через марлю проціджeним голосом. — Так чого доброго кілери й без роботи позалишаються, бо тепер сам можеш послати кулю в того, у кого йому треба її послати.

— І при цьому додайте: стрілець нічим не ризикує. Бо не треба висліджувати об’єкт, ходити за ним назирці, складати план операції, вибирати момент, позицію, забезпечувати собі відхід, алібі тощо. Все тепер зробить сама куля, послана за вказаною адресою. Кажуть, що вона сміливого не бере. Пусте, смію вас запевнити. Озброєна адресою, куля і сміливця не мине. А щодо кілерів, то… Виконавці, думаю, завжди будуть потрібні. Якщо порядні джентльмени не захочуть морочитись з убивством, за них це залюбки… Себто за пристойну плату зроблять найняті.

— І як це вам вдалося, пане… е-е… Як вас?

— Для непосвячених я чоботар.

— Як вам вдається, пане чоботарю, посилати кулю за адресою, наче листа поштою?

— За допомогою ось цього винайденого мною пристрою, — показав на апарат, що стояв на столі і зовні був схожий на маленький телевізор з клавіатурою (лагодить чоловік взуття й водночас дивиться телевізор — ніякої підозри). На цих клавішах набираю адресу і прізвище того, до кого має полетіти куля. І все. Готово. Апарат повертає вже закодовану кулю, можете її вставляти в патрон, заряджати ним гвинтівку чи пістолет і спокійно, навіть не прицілюючись, посилаєте кулю за вказаною адресою…

— Колосально! Відкриття віку. Кажуть, ви і за освітою, і від Бога — інженер-конструктор?

— За освітою — точно. Чи від Бога — не знаю. Швидше, — знову розкотистий регіт, — від диявола.

— І як ви опинилися в цій будочці?

— Набридло за копійки протирати штани в конструкторському бюро. Захотілося зайнятися своїм бізнесом. З винайденням апарату купив цю будочку і ось… Займаюся. Для одних лагоджу взуття, для інших — таких ось, як ви, — займаюся дечим… гм-гм… Іншим.

— І що ж це за диво, — клієнт поправив свої завеликі темні окуляри, що нагадували крильця метелика "Мертва голова", — апарат у вас такий?

— Секрет фірми. Простіше — мій винахід, що, сподіваюсь, внесе революцію в процес стрільби. Відтепер кожна куля не пропаде намарне, кожна знайде свою ціль. Безпечність для виконавців — стовідсоткова.

Ураження об’єкта теж. Словом, все в ажурі. Я допомагаю клієнтам і заробляю сам. А куди потім летять мої мічені кулі — мене це не цікавить. У кожного свій бізнес. На крові теж заробляють — я не сентиментальний. Наприклад, станції по переливанню крові — га-га-га-а!!!

— Я готовий стати вашим клієнтом. Скільки коштує ваша, скажемо так, послуга?

— Не дешево. Але й не дорого, — господар зеленої будки назвав суму й обережно додав: — У доларах. Національну валюту, звиняйте, не беремо.

— Ціна розумна, та ще за таку роботу, — гість, витягнувши пачку баксів, заходився відраховувати потрібну суму, а, відраховуючи, запитав ніби між іншим: — Замовлень вистачає?

— На мій вік вистачить.

— Ви збираєтесь довго жити? — для чогось запитав незнайомець.

— О, так, кращої альтернативи життю як жити я не знаю. Та й бажаючі послати кулю ближньому завжди будуть і будуть, покіль рід людський існуватиме. Така вже порода хомо сапієнса. Там розборки, там ліквідація конкурента, там треба сховати кінці у воду — і так далі, і тому подібне. Але мені це байдуже. Я виконую замовлення клієнтури, заробляю бакси, а там хоч хай і не розвидняється.

— Розумно. Ось вам куля.

— Називайте адресу і прізвище того, кого бажаєте ощасливити… га-га-га-а своєю кулею.

— Даруйте, але це… свого роду таємниця.

— Гаразд. Кладіть кулю ось у цю щілину апарата, на клавіатурі наберіть адресу та потрібне вам прізвище… Так… Готово. Натисніть кнопку і куля з адресою впаде на вашу підставлену долоню.

Відвідувач заплатив щедро. Навіть більше за інших. Забрав мічену кулю, підняв комір плаща і пірнув у темінь ночі — у своїх темних окулярах. Господар зеленої будки так і не збагнув, чи були в нього взагалі очі, а чи тільки темні окуляри, схожі на крильця метелика "Мертва голова"?

"Дивно, — подумав чоботар. — Чому він так і не зняв свої окуляри? Вечір — сама чорнота, а цей дивак ще й у чорних окулярах. Оригінал! Чи модник. А втім… Моя справа виконувати замовлення, а які у замовника окуляри — мені до одного місця!"

Коли невідомий зник у чорноті пізнього вечора, господар зеленої будки і водночас підпільної фірми "Пересилка маленьких снарядів" задоволено потер руки — добру суму сьогодні заробив. І зароблятиме щодня. Бажаючих послати кулю своєму ближньому справді завжди вистачатиме, а, отже, завжди процвітатиме його ґешефт…

Запихаючи пачку зелених купюр (кожна з двома нулями) до потаємної кишені, господар зеленої будки задоволено сказав сам собі:

— Чудово! Ось тепер, старий, можна нарешті пожити!

Але жити йому залишалося всього нічого.

Впоравшись з роботою того вечора, він відчинив вхідні двері і ступив у білий квадрат світла, що падав з будки. Простягнув руку, щоб клацнути вмикачем, а потім вже заперти на потаємні замки свою будку…

Пострілу не почув. Стріляли з далекої відстані, візуально, певно, і не бачачи свою жертву, просто куля її сама знайшла — за вказаною адресою: "Куди", Кому".

Він навіть не відчув, як дзинула куля. Недарма ж кажуть, що почути можна лише чужу кулю. Якщо зловив її на слух, виходить не твоя; вже мимо тебе пролетіла. Свою ж ніхто не встигає почути, як вже взагалі перестає чути.

Тупий удар у груди відкинув його до протилежної стіни зеленої будки, у якій він — для конспірації — вдавав, що лагодить взуття. А декому й лагодив. Аби були певні, що він таки й справді чоботар.

Падаючи навзнак, встиг подумати: "Так ось чому той клієнт у темних окулярах не захотів називати адресу та прізвище об’єкта, а сам їх набира на апараті… Ідіот, — ще лайнув сам себе. — Як він про це не подумав раніше?.. Але… Куля вже знайшла свого адресата".

Із повідомлення Прес-служби райвідділу ВС:

"Вчора, близько одинадцятої тридцяти вечора в своїй будці на розі Садової та Інтернаціональної був убитий пострілом з рушниці приватний майстер по ремонту взуття (називалося прізвище). Органи правопорядку вже давно підозрювали, що він, крім ремонту взуття, мав підпільний бізнес, пов’язаний з набоями для вогнепальної зброї. А в того, хто торгує зброєю, кажуть, зброя один раз може вистрілити. Що, очевидно, й сталося.

У будці все перерито — невідомо що шукали вбивці. Але за свідченням клієнтів, яким раніше покійний лагодив взуття, в будці зникли деякі апарати, що їх на дозвіллі любив конструювати покійний.

Розробляється кілька версій убивства.

Ще одна особливість. Дивно, але на кулі, що її було видобуто з тіла убитого, збереглася адреса… убитого і його прізвище.

З подібним фактом правоохоронці зустрічаються вперше, хоча мічені кулі з адресами і прізвищами своїх жертв видобували з убитих і раніше. По даному факту прокуратурою… ського району міста Н. порушено кримінальну справу".